

1

VAKANTIEPRET

Sanne keek op haar horloge. 'Zullen we zo gaan?'
'Goed plan! Ik heb zin om lekker veel geld uit te geven.'
Sanne grijnsde. 'Heb je de loterij gewonnen, of zo?'

'Was het maar waar!' Patty sprong op. 'Ik pak alvast m'n tas.
Volgens mij ligt die nog in jouw kamer.'

Tim keek op. 'Waar gaan jullie heen?'

'Naar de stad.'

'Mag ik mee?' Hij keek zijn zus hoopvol aan.

Sanne schudde haar hoofd. 'We gaan shoppen en daar houd
jij helemaal niet van.'

Tim zuchtte. 'Dan ga ik maar Netflixen. Blijft Patty trouwens
nog lang?'

'Tot zaterdag,' antwoordde Sanne. 'Haar ouders zijn een paar
dagen in Antwerpen, maar vrijdag zijn ze weer thuis. Ze halen
haar zaterdagmiddag op.'

Patty was een van Sannes turnvriendinnen. Samen waren
ze naar Zoetmegen gegaan, waar meneer Verkerk topturnsters
trainde. Na een paar maanden was Sanne gestopt met toptur-

nen, maar Patty turnde nog steeds bij meneer Verkerk. Nu was het voorjaarsvakantie en hadden ze allebei een week vrij. De dagen dat haar ouders in Antwerpen waren, mocht Patty bij Sanne logeren.

‘Nemen jullie wat lekkers voor me mee?’

Sanne grijnsde. ‘Misschien, maar ik beloof niets.’

Met de tas in haar hand kwam Patty de kamer weer in. ‘Zullen we gaan?’

Tim wees naar het tv-scherm. ‘Stil effe... Ze hebben het over een nieuw tv-programma. Daar hoorde ik gisteren ook al iets over.’

Een vrouw vertelde enthousiast over het nieuwe programma *Showtime for kids*. Kinderen van acht tot veertien jaar konden daaraan meedoen. Je moest ergens heel goed in zijn en een mooie presentatie neerzetten op het podium.

Tim veerde op. ‘Super, zeg... Echt iets voor jullie!’

De turnvriendinnen keken hem verbaasd aan.

‘Voor ons?’

‘Ja,’ reageerde Tim op de vraag van zijn zus. ‘Jullie hebben ooit toch eens zo’n coole show gegeven op de balk?’

Patty begon te lachen. ‘Je bedoelt de show met al die lichtjes? Die is heus niet goed genoeg, hoor.’

Tim trok zijn schouders op. ‘Dan maken jullie er toch een betere show van?’

‘Ssst,’ zei Sanne, die het nieuws over het nieuwe tv-

programma probeerde te volgen. 'Iedereen kan zich aanmelden voor de auditieronde,' vertelde de vrouw. 'Wacht niet te lang, want de auditierondes vinden al snel plaats.'

'Jullie moeten je écht opgeven,' meende Tim.

Sanne schudde ontkennend haar hoofd. 'Je denkt toch niet dat ik op tv ga turnen?'

'Maar zo'n turnshow is toch hartstikke leuk om naar te kijken?'

'Ja,' reageerde Sanne gevat. 'Leuk om naar te kijken, maar niet leuk om te doen. Zitten er miljoenen mensen naar je te kijken, val je van de balk af... Zie je het voor je?'

Patty lachte. 'En de volgende dag krijg je dat van iedereen te horen. Nee, daar moet ik ook niet aan denken!'

'Jammer.' Teleurgesteld zette Tim de tv uit. 'Veel plezier in de stad. Enne... Niet vergeten, hè?' Veelbetekenend keek hij naar zijn zus.

'Hij wil dat we wat lekkers voor hem meenemen,' legde Sanne uit.

'Jij krijgt een zakje drop van mij, hoor,' zei Patty. 'Daar houd je toch zo van?'

Tim knikte blij. 'Tof van je! Zoiets krijg ik van m'n zus nou nooit.'

'Pfff,' blies Sanne verontwaardigd. 'Wat heb jij vorig weekend ook alweer van mij gekregen op de kermis?'

'O, die dropbal... Sorry, helemaal vergeten.'

Sanne pakte haar tas en liep naar de achterdeur, gevolgd door Patty. 'Wij gaan ervandoor. Veel plezier met Netflix.'

Tim stak groetend zijn hand op.

Patty draaide zich om en gaf hem een knipoog. 'Doei, tot later!'

'Ik kan niet kiezen,' zei Patty. Ze stond met twee turnbroekjes in haar handen: een zwarte en een blauwe. 'Welke zal ik nemen?'

Sanne keek van de ene naar de andere. 'De blauwe. Die zwarte broekjes draagt iedereen.'

Patty knikte. 'Die kleur is best mooi.'

Ze waren al een kwartier aan het rondneuzen in de winkel met turnartikelen. Zojiust hadden ze alle pakjes bewonderd en nu stonden ze bij de bak met broekjes.

'Kan ik jullie helpen, dames?' vroeg de verkoopster vriendelijk.

Patty knikte. 'Ik heb een turnbroekje nodig.'

'En je twijfelt tussen die twee?'

'Ja,' antwoordde Patty, 'maar ik denk dat het de blauwe wordt.'

'We hebben een mooie aanbieding,' vertelde de verkoopster. 'De broekjes zijn twaalf euro per stuk, maar deze week krijg je er twee voor twintig.'

Verrast keek Sanne haar vriendin aan.

‘Ik heb er eigenlijk maar één nodig,’ reageerde Patty aarzelend.

‘Dan neem ik er ook één,’ zei Sanne. ‘Die blauwe vind ik superleuk!’

‘Goed idee,’ reageerde de verkoopster opgewekt. ‘Dan hebben jullie allebei een broekje voor tien euro. Goedkoper vind je ze nergens van deze kwaliteit.’

Blij liepen ze naar de kassa.

‘Kijk,’ zei Sanne. Ze wees naar een rek op de toonbank. ‘Ze hebben nieuwe sieraadjes.’

‘Deze polsbandjes hebben we ook nog maar net,’ zei de verkoopster, en ze zette een doos vol felgekleurde bandjes voor de vriendinnen neer.

‘I love gymnastics,’ las Patty hardop voor.

‘Tof,’ reageerde Sanne enthousiast. ‘Hoeveel kosten ze?’

‘Twee euro,’ antwoordde de vrouw. ‘De bandjes rekken, dus je kunt ze zo over je hand trekken.’

Allebei kozen ze er één uit, waarna ze betaalden.

‘We zijn goed geslaagd,’ merkte Sanne tevreden op.

Patty knikte. ‘En nu een paar kledingzaken in, oké?’

Het volgende uur bezochten ze de ene winkel na de andere. Patty scoorde een leuke riem en Sanne een spotgoedkoop T-shirt.

‘En nu ergens wat drinken,’ zei Sanne. ‘Ik ben uitgeput.’

Patty grijnsde. ‘Niets is zo vermoeiend als shoppen.’

Ze bestelden allebei een flesje frisdrank.

‘Hoe laat begint de film vanavond?’ vroeg Patty.

‘Kwart over zeven.’ Sanne pakte haar telefoon. Met een grijns las ze de berichten van Ruben.

‘Wat schrijft hij?’ vroeg Patty nieuwsgierig.

‘Allemaal onzin,’ reageerde Sanne lachend. ‘En hij vraagt of ik al een cadeautje voor hem heb gekocht. Hij is bijna jarig, maar ik doe net of ik dat niet weet.’

Sanne had nu een paar maanden verkering met hem. Tijdens de skivakantie had ze Ruben leren kennen. Het had meteen geklikt tussen hen en nu was het dik aan.

‘Hoe reageerde Milan eigenlijk op jouw nieuwe vriend?’ wilde Patty weten.

Sanne haalde haar schouders op. ‘Volgens mij kon het hem weinig schelen. Hij heeft zelf ook weer verkering, dus dat scheelt.’

‘Wees maar blij dat je Ruben nu hebt,’ meende Patty. ‘Hij lijkt me onwijs leuk.’

Sanne knikte. Ze dacht terug aan de skiweek in Wintersee. Al snel was duidelijk dat Ruben haar wel zag zitten, maar ze had haar ex-vriend niet meteen uit haar hoofd kunnen zetten. Toch was ze in Wintersee steeds meer naar Ruben toe gegroeid. De laatste avond had hij haar zelfs een zoen gegeven. Vanaf dat moment wist ze zeker dat ze hem nog vaak zou zien. En die voorspelling was

uitgekomen: ze hadden elkaar al een paar keer ontmoet.

Patty keek op haar horloge. 'Zullen we zo gaan? Het is al kwart voor vijf.'

Snel dronk Sanne de rest van haar sinas op. 'Marieke en Fleur komen ons om half zeven ophalen,' vertelde ze na haar laatste slok. 'Dat wordt dus snel eten.'

Ze rekenden af en liepen naar de fietsenstalling.

'We zijn best goed geslaagd,' vond Patty.

'Ja,' zei Sanne, 'maar we zijn één ding vergeten.'

'Wat dan?'

'Het zakje drop voor Tim.'

Patty sloeg haar hand voor haar mond. 'O, wat stom!' Ze keek om zich heen. 'Is hier niet ergens een drogisterij, of zo? We kunnen het echt niet maken om zonder drop thuis te komen.'

Sanne grijnsde. 'Daar zou hij inderdaad niet blij mee zijn.' Ze wees naar links. 'Volgens mij zit daar ergens een ouderwets snoepwinkeltje.'

Ze sprongen op de fiets en reden een zijstraat in. Al snel stonden ze voor de etalage, die vol lag met allerlei snoepgoed.

'Het water loopt me in de mond,' zei Patty, terwijl ze verlangend naar al het snoep keek. 'Jammer dat ik er zo weinig van mag hebben.'

'In de vakantie toch wel?' Sanne opende de deur van de winkel. 'Kom op, je kunt niet altijd op je lijn letten!'

Patty grinnikte, waarna ze de winkel in stapte...

‘Ik had niet verwacht dat het zo druk zou zijn,’ zei Marieke, en ze keek verbaasd om zich heen.

Ze stonden in de hal van de bioscoop en de mensen bleven maar binnenkomen.

‘Die film is hartstikke populair,’ wist Patty te vertellen. ‘In sommige plaatsen kun je niet eens meer aan kaarten komen.’

‘Kijk, daar verkopen ze popcorn,’ zei Sanne. ‘Lekker voor onder de film.’ Ze liep ernaartoe, gevolgd door haar vriendinnen.

‘Hartstikke duur,’ oordeelde Marieke, nadat ze de prijzen had bestudeerd.

Ze zagen hoe een jongen met een enorme bak popcorn langs hen liep.

‘Die krijg ik in een week niet eens op,’ zei Fleur. ‘Kunnen we zo’n grote bak niet delen? Dat is veel goedkoper dan wanneer we allemaal een kleine nemen.’

‘Goed idee,’ zei Sanne, en ze bestelde meteen de grootste bak die er stond.

Terwijl ze het over de film hadden, ging er een harde bel.

‘Wil iedereen zich naar de filmzaal begeven?’ hoorden ze even later. ‘Over vijf minuten gaat de dansfilm beginnen.’